

VÁNOČNÍ
PŘÍBĚH

Polibek

v Paříži

Catherine Riderová

COO
BOO

Polibek v Paříži

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Catherine Riderová

Polibek v Paříži – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Polibek
v Paříži

Catherine Riderová

COO
BOO

Přeložila Nika Exnerová

© Rrrainbow / Shutterstock.com

© Neirfy / Shutterstock.com

© Kichigin / Shutterstock.com

© MarinaDa / Shutterstock.com

© Ekaterina Pokrovsky / Shutterstock.com

Text © 2018 Working Partners Ltd.

Translation © Nika Exnerová, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7544-672-5

ISBN e-knihy 978-80-7544-714-2 (1. zveřejnění, 2018)

Pro Lilu, které nikdy nedokážu dostatečně poděkovat

Kapitola 1

Serena

Pátek, 21. prosince, 9:15 dopoledne

Přesně takhle se musej cejtit mrtvoly!

Právě jsem přiletěla nočním letadlem z New Yorku, a i když se mi cestou podařilo na chvilku usnout, stejně mám ještě pořád jet lag a přijde mi, že jsem nechala tělo někde v dálce. Ulice (teda *rue*) v sedmém pařížském obvodu, kde bydlí moje starší ségra Lara, vypadá jako vybledlá fotka sebe sama. Dost možná za to může ta strašlivě hustá prosincová mlha, kvůli níž jsem neviděla ani jednu památku, kolem kterých měl můj taxík podle Google Maps údajně projíždět – dokonce ani Eiffelovku!

Když se vykulím z auta, snažím se udržet na nohou a nepolíbit chodník. To by byl sakra dojemnej začátek výletu. Původně to mělo být dvoudenní rodinné dobrodružství, které jsem nazvala „Výprava za romantikou“, akorát se to kapánek zvrtilo. Máma to musela na poslední chvíli zrušit a Lara zase ignorovala všechny moje mails, v nichž jsem jí uháněla, aby mě vyzvedla na letišti, takže si právě teď začínám připadat, že spíš než na rodinném výletě jsem na jeho pravém opaku.

Rozhlížím se vlevo a vpravo (zatímco na mě můj zatuhlý krk křičí, ať tou hlavou neotáčím tak rychle!) a prohlížím si ulici, co mi jen mlha dovolí. Kostkami dlážděná silnice se plazí do dáli a černá markýza nad kavárnou sedí na mlze jako blátivá skvrna.

Možná jsem si neměla před odjezdem tolik googlovat fotky Paříže. Doma na monitoru vypadaly všechny ty zlatým sluncem zalité výjevy z ulic a kavárny přetékající kytkami tak dokonale, že mě začíná docela štvát, jaká je Paříž doopravdy: studená, tmavá a rozhněvaná, stejně jako kterékoli jiné město.

Potom se kouknu na budovu, pod kterou stojím. Stará cihlová zeď a balkonová zábradlí z tepaného železa mizí v mlze a celé mi to připadá tak... *cizí*. V tuhle chvíli na sobě cítím každičkou z těch tří tisíc šesti set dvaceti čtyř mil, které jsem podle Googlu z domova urazila. Tak trochu si teď přeju být ve starém známém Brooklynu, a ne na nějaké cizí ulici v jakémsi cizím městě, kde z nějakého důvodu stojím před černými dveřmi se stříbrným věncem, které měly být podle Lary červené a měl na nich viset věnec z cesmíny. Hlavně mi prosím neříkejte, že se mi povedlo taxík navigovat na špatnou adresu. Nemůžu si ani zkontrolovat telefon (jasně že jsem si připlatila za datový roaming), protože ho mám v levé kapse parky, která je zrovna zabarikádovaná příruční taškou, co mi visí z levého ramene. Abych si ruku uvolnila, musela bych ji sundat – a jsem popravdě moc unavená, než aby mi to stálo za to.

Skvělejší nápad letět nočním letadlem, Sereno.

Aspoň že jsem ve správném *arrondissement*, což je cool francouzské slovo označující pařížskou čtvrť. Konkrétně

sedmý patří dost možná k těm vůbec nejluxusnějším, protože se tu podle mého knižního průvodce nachází Eiffelovka, Musée d'Orsay, několik dalších *Musée* a taky hrobka Napoleona. Leží v centru města na levém břehu Seiny a můj cestovní rozpočet by na zdejší ceny ubytování zdaleka nestačil, jenže Lara dělá au pair u jedné místní rodiny. V koutku duše jí trošku závidím, že se jí povedlo najít práci na částečný úvazek, kterou může jednoduše kombinovat se školou, ke všemu v Paříži, ale zároveň je to taky úplně poprvé, co se jí povedlo udělat něco jednoduše, takže si nestěžuju.

Od chodníku ke dveřím vede šest kamenných schodů, do nichž musím vyvléct jak příruční tašku, tak kufr, který váží na chlup přesně padesát liber (čímž jsem využila každý gram váhy, který aerolinka pro zavazadla povoluje, a vím to proto, že jsem ho před cestou na Kennedyho letiště zvažila na váze jak u sebe, tak u mámy v koupelně). Po osmi hodinách nočního letu mi ale připadá, že těch liber má spíš dvě stě a těchhle šest schodů se vyrovná Mount Everestu.

Koukej se vzchopit, Fuentesová, pomyslím si ve snaze se povzbudit. Vždyť běháš půlmaratony! Ještě pár schodů s těma padesáti librama vylezeš.

A kromě toho... nezapomeň, proč tu jseš.

Vyklepu si ruce, abych je zbavila křečí. Potom si tašku přitisknu pevně k žebrům, popadnu rukojeť kufru, zatnu zuby a vydám skřek, za který se takhle unavená ani nedokážu stydět – ne že by se tu po *rue* potloukal kdokoli, kdo by ho mohl slyšet.

Na vrcholku Everestu zmáčknu zvonek k bytu číslo patnáct. Z interkomu se s chrčením ozve kdosi hovořící svižnou francouzštinou, které sice ani trochu nerozumím, ale ten hlas bych poznala kdykoli.

„Laro, to jsem já,“ pozdravím svoji sestru.

„*Sereno?*“ Přemýšlím, jestli zrovna vstala, protože zní překvapeně. *Že se jí nepovedlo zapomenout na naši Výpravu za romantikou, že ne?*

Lara mi oznámí, ať vyjdu do čtvrtého patra. *Supr.* Vyleču svůj přesně padesátilibrový kufr nahoru – protože výtah tu samozřejmě nemají a Laru samozřejmě ani nenapadlo, že by mi třeba mohla přijít pomoci – a přečtu si čísla jednotlivých bytů: 10, 11, 12... V každém patře jsou celkem tři byty, což znamená, že patnáctka tu není. Musím si vyšlápnout ještě jedny schody, protože mi právě došlo, že na rozdíl od nás tu nepovažují přízemí za první patro.

Proč, Evropani? Proč?!?!?!?

„A co tu... Co tu vlastně děláš?“ Lara na mě čeká ve dveřích bytu č. 15. Dost by se mi ulevilo, že ji konečně vidím, jen kdyby nevypadala tak zmateně. Má na sobě tepláky, vlasy (na rozdíl od mých zběsilých kudrn zdělila lesklé vlny) poměrně významně rozcuchané, čímž se mi potvrzuje teorie, že právě vstala. I přesto má ale jako obvykle pusku namalovanou zářivě rudou rtěnkou. Nejsem si jistá, jestli ji od chvíle, co nastoupila na střední, někdy sundala.

Malý moment jí nevěnuju pozornost, hodím kufr do bytu a odtáhnu ho přímo do jasného a prostorného obývacího pokoje, kde ho opřu o gauč. „Dej mi minutku,“ oznámím jí a vzápětí ukážu na jedny z okolních dveří. „Je tohle koupelna?“

„Jo,“ odpoví a vypadá přitom, jako by si myslela, že je v nějakém prapodivném snu, ze kterého se každou vteřinou probudí.

Když se vrátím z koupelny, projdu kolem ní a svalím se na okrový gauč. Je tak strašně měkký, jak nějaká houba, že mě málem vymrští zpátky do vzduchu. V rohu si všimnu malého vánočního stromku s černo-zlatými mašlemi. Je vážně *chic* a totálně francouzský. Potom se trochu seberu a věnuju Laře svůj nejnásupenější pohled. „Takže... co bylo ráno za problém? Zapomněla sis zkontrolovat mobil? Zapomněla jsi, že máme v plánu vidět všechny památky, který naši rodiče navštívili na líbánkách? Nebo jsi snad dočista zapomněla na celou naši Výpravu za romantikou?“

„Já nezapomněla...“ Posadí se na opěradlo gauče a dívá se na mě, jako bych to byla já, na koho není spoleh. „Jenže když mámu odvolali na tu konferenci... tak nějak jsem předpokládala, že se celá ta záležitost ruší a že se do Londýna za mámou dopravíme na Štědrej večer každá zvlášť.“

Nejenže mi jet lag trochu pošramotil zrak – vypadá to, že se mi z něj zároveň zavařil i mozek. Jinak bych si totiž určitě nemohla představovat, že moje vlastní ségra vytěsnila z hlavy náš pečlivě promyšlenej plán prohlídky Paříže a všech míst, na kterejch rodiče trávili před téměř přesně pětadvaceti lety svoje líbanky. Sestavováním itineráře jsem strávila snad celej víkend – a místo toho se mohla připravovat na zkoušky, který na Columbií popravdě nejsou vůbec legrace. Ten itinerář jsem Laře poslala s tím, ať mi napíše, co si o něm myslí. A jasně že mi nikdy neodpověděla.

Ach bože. Najednou to všechno dává strašnej smysl.

Zírám na ni a doufám, že si ji získám fakty. „Já jsem ti ale říkala, že se tak jako tak do Paříže chystám.“

„Fakt? A kdy?“

Narovnám se, jak jen to jde – není to vůbec jednoduché. Gauč se mě pokouší spolknout a mně nezbyvá dost sil, abych vzdorovala. „V každíčným mailu, kterej jsem ti tenhle tejdén poslala. Třikrát jsem do klávesnice natukala ‚Nemůžu se dočkat, až se v Paříži uvidíme, ségra!‘ Taky jsem ti napsala číslo mého letu a kdy má přilet... Psala jsem ti, kolik peněz si máš dát stranou na jídlo a na metro. V podstatě jediný, o co ses měla postarat, bylo vyzvednout mě na letišti!“

„Jenže já myslela, že se ten výlet nekoná,“ odpoví slabě. „Měla jsem... měla jsem toho vážně hodně. Do mailu jsem moc často nekoukala.“

Čímž chceš říct, žeš nekoukala na e-maily ode mě. „Že to máma nestíhá, přece ještě neznamená, že to nemůžem podniknout my dvě samy a potom pro ni vyrobit album k jejich pětadvacátému výročí, který mámě dáme na Novej rok,“ vysvětluju, přestože jsem jí přesně tohle napsala do všech těch mailů, které evidentně nečetla, „až spolu všechny budeme v Londýně. Vždyť víš, že Novej rok není pro mámu snadnej od chvíle...“

Tu větu nedokončím. Nedokážu to.

Potom mi ségra věnuje svůj vyhlášený pohled – což znamená, že na mě vykulí oči a výraz jí ztuhne, jako by byl její mozek počítač, na němž je právě otevřeno osmdesát čtyři oken, který se všechny pokouší něco stáhnout a část z nich se potýká s nevyžádanou reklamou. Kouká takhle pokaždé, když ví, že něco zvorala. Potom zamumlá něco

o tom, že je jí to fakt líto. „Myslela jsem, že mi píšeš, abys mi připomněla, že mám mámě koupit dárek k Vánocům.“

„A udělalas aspoň to?“ Ta slova ze mě vystřelí dřív, než je stihnu zarazit. Zním Laru dost dobře, abych věděla, že kdykoli se takhle kouká, má hlavu plnou výčitek. Neměla bych to dělat ještě horší, ale dneska ráno si nemůžu pomoci – vždyť mám taky za sebou tři tisíce šest set dvacet čtyři mil s kufrem, který váží třetinu toho, co já!

„Chtěla jsem jí něco vybrat v Madridu.“

Stisknu si kořen nosu a cítím, jak mě pod nápořem stresu pomalu rozbolívá hlava. „V Madridu? O čem to mluvíš? Madrid v našem itineráři nikdy nefiguroval!“

Tváří se jí mihne provinilý pohled. „No, já... já ale nemluvila o nás dvou.“

Teprve teď si všimnu, že kromě toho, že je rozčuchaná, má trošku rozmazanou rtěnku, a pak mi začne cukat v nose, protože konečně zaznamenám vůni parfému, kterou je celou dobu prosycený okolní vzduch.

Lara má společnost.

Rozhlédnu se kolem, jako bych snad čekala, že onen chlapec stojí někde v rohu, ani se nehne, ale nejspíš se skrývá v jiném pokoji. Kéž bych tak věděla, jak se francouzsky řekne „Koukej vylézt, ať jsi, kde jsi!“

A potom mi oči spočinou na... dalších kufrech! Ani jeden není tak velký jako můj, ale jsou celkem tři a stojí kolem přepychového stolku uprostřed místnosti.

„Co se děje?“

Lara si zastrčí vlasy za uši, založí si ruce na prsou a sklopí oči k zemi. „Ach jo, tohle je totální katastrofa.“

„Ty jedeš vážně do Madridu? Co tam hodláš dělat?“

A vtom se z jedněch dveří vynoří onen důvod, kvůli němuž byla Lara příliš zaneprázdněná, než aby četla moje maily. Je vysokéj, a dokonce i v dresu jakéhosi francouzského fotbalového týmu tak hezkej, že by mohl klidně dělat modela. Má vysoké lícní kosti, pleť opálenou od sluníčka a tmavé zvlněné vlasy, které se mu přesto, že jsou trochu delší, daří mít dokonale sčesané dozadu. Usměje se na mě, potom zamumlá cosi francouzsky na Laru a ona mu několikrát stejně tlumeně odpoví: „*Tout va bien.*“

Pak se ten týpek podívá znova na mě, udělá několik kroků dopředu, natáhne ke mně ruku a pokývá hlavou. „*Bonjour.*“

Taky mu podám ruku a přitom doufám, že mi nebude chtít dávat pusu na obě tváře, protože to kazím i tehdy, když jsem odpočatá. (*Nejdřív pravá? Nebo levá? Jé, pardon, ani trochu jsme to neodhadli a já mám teď nos v tvé puse.*) Jsem na Laru tak našťvaná, že mu místo *bonjour* odpovím tím nejprotáhlejším a nejameričtějším akcentem, který dokážu: „Čaaau, jak jé?“ Podaří se mi do něj dokonce vpašovat kapičku jižanského přízvuku, přestože jsem v životě nebyla jižněji než ve Filadelfii.

Potom se mu zdvihne koutek v polovičním úsměvu a já nemám tušení, jestli to má být arogantní úšklebek nebo ne. „Máme tu tchošku zmatek, *oui?*“

Lara ještě pořád zírá na koberec. „Serenó, tohle je Henri. Henri, tohle je moje mladší ségra Serena. Právě přiletěla z New Yorku.“

Henri zdvihne i druhý koutek a usměje se – fajn, není arogantní – a potom přikývne a podívá se zpátky na Laru.

Poví jí cosi francouzsky a Lara mu francouzsky odpoví. Henri opět reaguje francouzsky a já si říkám, jestli bych si náhodou nemohla prostě jen tak dojít do kuchyně a uvařit si kafe, jenže nemůžu, protože pomalu klesám zpátky na gauč. Jsem tak strašně unavená. Henri hledí Laru po paži, snad aby ji povzbudil, a z jeho něžného, láskyplného výrazu poznám, že je ze ségry vážně hotovej, a přitom přemýšlím – a ne poprvé –, jak asi Lara zvládá školu a práci, když je týden co týden zabouchnutá do jinýho kluka.

A potom se napomenou, že nemám být vůči zamilovaným lidem jízlivá jen proto, že já sama nikdy nikoho neměla ani *fakticky hrozně* ráda.

„Hele,“ přeruším všechnu tu francouzštinu a narovnáám se. „Opravdovej život titulky nepromítá. O co jde?“

Lara se na mě podívá, napůl rozhodí rukama do vzduchu a vzápětí si znova prohrábne vlasy. „S Henrim se teď skoro měsíc, než zase začne škola, neuvidíme, a tak než zmizím za tebou a za mámou do Londýna, koupil nám jízdenky na vlak na pár dní do Madridu.“

Wow. Lara jede na výlet s klukem? Takový věci přece nikdy nedělá. Je to příliš velkej závazek.

Henri významně pokrčí rameny – spíš galantně než gal-sky. „Máš tu sestchu. Do Madchidu můžeme jet klidně v lednu. Požád tam pšece bude, *non*? To je naprosto v póhodě, *tout va bien*.“

Laře se ve tváři objeví bolestný výraz a mně dojde, že k tomuhle zádrhelu v časovém plánu nedošlo náhodou. Do Madridu se chtěla podívat vždycky – a když o tom teď přemýšlím, dochází mi, že z Výpravy za romantikou nikdy

dvakrát nadšená nebyla. Možná proto, že souvisí s tátou, a o něm Lara nikdy nemluví.

Moje ségra sice bývá někdy roztržitá, ale teď si říkám, jestli jsem náhodou nebyla úplně slepá...

„Ne, to ne. Víte co?“ prohlásím a zčistajasna dojdu k nečekanému rozhodnutí. Celá tahle výprava byl můj nápad. To album bude hezkej dárek pro mámu, ale kromě něj jsem si z tohoto výletu chtěla odnést ještě něco. A to se mi možná podaří jen tehdy, když na to budu sama. „Měli byste jet.“

„Seš si jistá?“ Lara se pořád tváří ztrápeně a mně dělá tak trochu dobře, že se kvůli tomu cítí špatně, přestože je mi naprosto jasné, že do Madridu pojedete mnohem radši.

„Jsem. Jen mámě nezapomeň sehnat nějaký fakt skvělejší dárek!“

Lara mě vděčně a s viditelnou úlevou obejmě. „Děkuju, Sereno. Seš nejlepší!“

To mi říkat nemusí. „Mlč, to teda nejsem. A navíc se teď můžu aspoň trochu prospat u tebe v pokoji.“

A vtom se Laře vrátí ten její kukuč. „Ehm. No, to bude trochu problém. Ta rodina, pro kterou pracuju, odjela na Vánoce do Curychu, a než se vrátěj, budou se tu čistit koberce. Slíbila jsem jim, že až sem ta úklidová firma dorazí, nikdo tu nebude – což znamená už dneska.“

Dlouze si povzdychnu, zahledím se do stropu, a vtom mi Lara položí ruku na rameno. „Ale je to přece jen jedna noc, tak bys třeba mohla do hotelu?“

Hlavou mi začnou běhat čísla, jak se usilovně snažím vecpat do svého rozpočtu pokoj v pařížském hotelu, o har-

monogramu nemluvě. Abych nějaký hotel našla, potřebovala bych minimálně hodinu, potom asi tak třicet až čtyřicet pět minut, abych se do onoho hotelu dostala a nechala tam kufr, a celé by mě to stálo minimálně devadesát euro (a dost možná ještě víc, pokud chci čistý povlečení a žádný štěnice...).

„Nejsem si jistá, jestli na to mám.“

Lara se s omluvným pohledem obrátí na Henriho. „Možná bych tu přece jen měla zůstat... nemůžu nechat svoji malou ségru samotnou v cizím městě.“

Ale Henri se usmívá a vytahuje z kapsy mobil. „Žádný pchoblém. Mám nápad.“ Potom vytočí nějaké číslo a dá se s kýmisi do super rychlého a velmi francouzského hovoru. A za míň než dvě minuty, *voilà* (to prohlásí on, ne já):

„Všechno je v pořádku, můžeš spát s naším kamachádem Jean-Lucem.“

Zírám na něj. „Cože prosím?“

Ale to už má Lara ruku přes obličej a smíchy se jí třesou ramena. „Takhle to nemyslí! Chce tím říct, že můžeš přespát u Jean-Luca na koleji. Jeho spolubydlící odjel na svátky pryč, takže budeš mít jeden pokoj celej pro sebe. Bude to super.“

„Ehm... až na to, že budu doma u nějakýho divnýho Francouze! Neber si to osobně, Henri.“

Henri se na nás obě zazubí, přestože se při našich rychlých anglických rozmluvách tváří úplně stejně ztraceně, jako se cítím já, když se přede mnou baví francouzsky.

„Jean-Luc fakt trochu divnej je,“ prohlásí Lara. „Ale ve skutečnosti je moc milej, jakmile ho trochu poznáš.“ Tu

druhou část zamumlá. Netuším, kolik času si myslí, že s ním strávím. Mám jasně naplánovanou harmonogram, takže s tímhle „Jean-Lucem“ nejspíš neprohodím víc než pár krátkých slov.

„A navíc je napůl Američan, takže se dost dobře domluví anglicky,“ pokračuje. „Budete si určitě celkem rozumět. Na.“ Vepíše cosi do mapy pařížské hromadné dopravy a potom mi ji podá. „To ti pomůže se tady zorientovat.“

Vezmu si ji od ní a přitom doufám, že na mně nevidí, jak nemůžu uvěřit tomu, že mě moje vlastní ségra nezná dost dobře na to, aby věděla, že jsem sem přijela s celými třemi mapami metra.

„Nahoru jsem napsala číslo na Jean-Luca.“

Uložím si ho do mobilu, přičemž mi dojde, že jsem právě „odsouhlasila“, že přespím u nějakýho polovičnicko Američana, kterej je fakt milej, ale taky vlastně divnej. Takhle jsem si to nepředstavovala, ale nemám teď zrovna na výběr. „No tak jo,“ řeknu a pokrčím rameny. „Nejspíš se s ním stejně moc nevidím.“

Lara se na mě znovu podívá se stejně zmateným výrazem jako předtím, ale k tomu taky trochu nejistě a ustaraně. „Ty se vážně chystáš chodit jen tak sama po Paříži?“

Na vteřinu musím uhnout pohledem, protože Lara přimhouří oči úplně stejně jako táta, když o mě měl starost a když jsem se tvářila, že mě nic netrápí, a nebyla to pravda. Zase se na ni podívám a doufám, že se neprozradím tím, že by mi snad přeskočil hlas.

„Chystám. Musím.“

Lara udělá krok dopředu a pořádně mě obejmě – od

chvíle, co jsem sem před přibližně pěti minutami dorazila, teprve podruhé, což je hluboko pod jejím běžným průměrem. Vzápětí se ode mě odtáhne, ale chytne mě za ruce a dál na mě upřeně civí. V očích se jí lesknou slzy.

„Na majolku?“ zeptá se mě. Jako děti jsme majonézu obě nesnášely, a kdykoli jsme si dávaly slib, přísahaly jsme vždycky na to, že pokud ho porušíme, sníme jí celou sklenici. Doteď je to náš sesterský kód, když chceme tu druhou ujistit, že nám může věřit, přestože už jsme velké a majolku jsme si mezitím stihly celkem oblíbit.

Jenom přikývnu, protože je mi jasné, že když se budu snažit mluvit, hlas mě vážně zradí.

Henri si odkašle a pronese cosi francouzsky. Lara odpoví anglicky: „Já vím, já vím.“ Potom se otočí na mě: „Jestli chceme stihnout vlak, musíme brzo vyrazit.“

Znovu přikývnu a odvážím se promluvit: „Rozumím.“ Znovu se obejmeme, potom popadnu svůj padesátilibrový kufr a odvěču ho před byt.

Nad schody ke mně dolehne Lařin hlas.

„Hele, ségra, nechceš spíš poprosit Henriho, aby ti s tím pomoh?“

Asi tak v půlce odpovědi, že to zvládnu, mě zradí svaly a dostanu křeč do ruky a potom už jen pozoruju, jak se moje padesát liber vážící zavazadlo valí po schodech dolů.

Kapitola 2

Jean-Luc

9:45

Proč jsem ten mobil zvedal?

Celé poslední tři týdny jsem ho ignoroval, konkrétně od chvíle, co se Martine rozhodla, že místo toho, aby se se mnou jednoduše rozešla, povede se mnou naši poslední, rozchodovou debatu už navždycky. Až do dneška. Chtěl jsem se kouknout, kdo mi volá, kdyby to náhodou nebyla ona, a teď...

Teď mě Henri ukecal, abych dělal chůvu Lařině mladší sestře, protože jsem mu já idiot vykecal, že se Olivier vypravil do Lille v rámci jakési emocionální sebevraždy s úmyslem získat zpátky svoji holku ze střední. Což znamená, že mám na koleji volný pokoj. Což zase znamená, že teď musím ze svého dočasného ateliéru vyklidit všechny fotky a vybavení a odstranit všechny svoje poznámky, aby se tahle zapomenutá Američanka měla v noci kde vyspat.

Dostane teda volný pokoj a náhradní klíč, ale víc pro ni udělat nemůžu. Musím totiž dodělat jeden projekt, než nám zase v lednu začne škola – projekt, který jsem musel

tři týdny zpátky začít úplně odznova, protože mi došlo, že mě má milující expřítelkyně tak rozptylovala, že jsem dělal jen kompozičně špatné, amatérské fotky. Doufám, že ode mě tahle Američanka nečeká, že jí budu dělat průvodce, protože na to teď vážně nemám čas. Jako jasně, budu určitě k dispozici, kdyby se náhodou dostala do potíží, ale celý den na ni fakt dohlížet nemůžu.

Snažím se z fotek udělat úhlednou hromádku, aniž bych se na ně moc koukal. Když je totiž vidím, křiví se mi obličej, zvláště u těch za rozbřesku z rue Lamarck na Montmartru. Z nějakého důvodu jsem si tehdy usmyslel, že bude nejlepší, když je vyfotím kolmo, z devadesáti stupňů, a možná v tom byl nějaký konkrétní záměr, ale na ten si už za boha nevzpomenu. Obvykle mi při pohledu na moje fotky okamžitě dojde, o co jsem se snažil – dokonce i tehdy, když se mi kýženého cíle nepodaří tak úplně dosáhnout. Tentokrát si ale nevybavuju nic než to, jak jsem si pokaždé přidřepnul a začal foťákem točit v rukách, jako by to snad věcem mělo přidat nějakým kouzlem na zajímavosti. Nepřidalo.

Lemem rukávu se otřu o hromádku a pár fotek se sesune na podlahu, a zatímco je sbírám, mám chuť se rozkřičet a hulákat všechna sprostá slova, která znám, v obou jazycích.

Ale neudělám to. Zhluboka se nadechnu a sám sebe se zeptám, jestli mám takovouhle náladu vážně kvůli tomu, že očekávám hosta. Jsem si doopravdy jistý, že ji nevyvolala ta červená ikonka? Ta červená ikonka v pravém spodním rohu displeje, podle níž jsem v 6:05 obdržel hlasovou zprávu od Paula Thayera.

Paul Thayer je můj táta. Bydlí v New Jersey, takže mi v podstatě volal chvilku po půlnoci jeho času, ale nedivil bych se, kdyby se spletl a z nějakého důvodu si myslel, že v Paříži je o šest hodin míň než na východním pobřeží. Buď to bylo takhle, nebo si vážně myslel, že budu takhle brzo ráno vzhůru. Kdyby mě aspoň trošičku znal, věděl by, že jsem ranní ptáče nikdy nebyl.

Tu zprávu jsem si nepustil. Není to potřeba. Moc dobře vím, že to bude verze vzkazu, který mi nechal na Vánoce loni:

Synku, moc mě mrzí, že se letos v prosinci nedostanu do Paříže, tak jako jindy. (Říká to, jako by snad jeho návštěvy byly každoroční záležitostí, přestože se tu za posledních sedm let ani jednou neukázal.) Rozhodně ti to vynahradím. S Julie bysme byli moc rádi, kdyby ses za námi letos v létě podíval do Jersey. Viš přece, že se o tebe rádi postaráme, ale samozřejmě chápu, že možná budeš, ehm... no, muset v létě zůstat v Paříži.

Ten chlap vynechá sedm Vánoc a sedm narozenin se mnou a čeká, že za ním pojedou sám na jiný kontinent, abych trávil čas s ním a jeho druhou rodinou? Že se budem mít o čem bavit, že se sblížíme? Že si budu zničehonic rozumět s jeho syny, který jsem neviděl od chvíle, co je jako ukřižovaný batolata přivezl do Paříže?

Vyjdu z Olivierova pokoje do svého. Portfolio (zombie verzi svého projektu) položím na notebook a snažím se nevšímat si, jak zadělaný a přeplněný mám stůl. Snažím se nemyslet na to, že fotka Montmartru bude vždycky jen fotka Montmartru bez ohledu na to, jestli jsem foťák otočil

o devadesát stupňů nebo ne. Snažím se nezatěžovat se tím, jak neoriginální moje výtvary pro tento projekt jsou. Snažím se nehrozit se toho, jak mi Monsieur Deschamps, můj učitel, dá zase další ze svých přednášek. Pováží mi, že portfolio obyčejných snímků Paříže nespĺňuje požadavky zadání, tedy „vyprávět příběh odehrávající se ve městě“.

„A kde máte lidi?“ zeptal se mě ve středu, když jsem se vynořil u něj v kabinetu na závěrečnou konzultaci. Odpověděl jsem mu, že lidi v těch fotkách přece jsou – že v každém umění je přece určité aspoň kousek umělce...

A on mi řekl, ať přestanu být nabubřelý mladý blb. „Spojte se se svým tématem. Pamatujte, že se snažíte zachytit město. A srdce města nejsou jenom ulice a pamětihodnosti – srdce města tkví v jeho lidech.“

Rozhodl jsem se, že mu nebudu vykládat, že jsem se nedávno rozešel s přítelkyní, že spolubydlící mi odjeli pryč – všichni se vydali na Vánoce domů – a že teď kolem sebe tak nějak nemám dostatek lidí, které bych mohl fotit. Focení lidí navíc nikdy nepatřilo k mým silným stránkám. Někteří moji spolužáci jako by jednoduše věděli, kdy přesně mají zachytit úsměv. Zamyšlený výraz. Záblesk údivu. Ke všemu to vyžaduje strávit se svým objektem dostatek času, během něhož se uvolní, něčím zaměstná. A potom ho člověk musí být schopen udržet dost dlouho v klidu na to, aby dokázal vyfotit dobrou fotku.

Přesvědčovat lidi, ať stojí klidně a nehýbou se, mi nikdy samo od sebe moc nešlo. A teď, čtyři dny před Vánocemi, mám celý byt jenom pro sebe a není tu nikdo, koho bych mohl třeba jen poprosit, ať sebou necuká. Jasně, je tu

ještě ta Američanka, která by se měla každou vteřinou objevit, ale tu můžu o něco takovýho žádat jenom těžko, že jo? Henri tvrdil, že má sepsanej seznam věcí, který chce za svůj pobyt tady stihnout. Možná bych prostě mohl vyrazit ven a místo toho vyfotit nějaký neznámý lidi. Problém je, že z okna vidím tak sotva na dvanáct metrů, za což může hustá mlha, která se odmítá zvednout.

Vtom se rozezvoní zvonek z recepce a já se vypravím po schodech dolů do vstupní haly. Přestože jsem ve stresu a podrážděný, nedokážu cestou ubránit sebe a svůj mozek před detaily kolem, protože co kdyby se objevil nějaký nový, hodný zvěčnění. Sama hala je celkem mdlá a nevýrazná. V rohu stojí starý, umělý vánoční stromek, který působí proti nudné cihlové zdi jako mechová šmouha. Opravdu chabý pokus dodat okolnímu prostoru trošku „vánočního veselí“. U recepce čeká jakási latinoameričanka a recepční Thierry se ani nepokouší předstírat, že místo práce nečte dnešní vydání sportovních novin. Před tou holkou stojí nacpaný kufr, na kterém leží velká taška přes rameno – evidentně turistka se spoustou věcí na programu. Je přibližně stejně vysoká jako já, dlouhé černé lehce kadeřavé vlasy má stažené dozadu a není vůbec nalíčená. Na sobě má černou péřovou parku ke kolenům, tmavě modré džíný a fialový svetr. Černé boty. Teprve při pohledu na ni mi dochází, že jsem vlastně vůbec nečekal, že by takhle nepohodlná návštěva mohla vypadat ryze americky, a přitom přirozeně elegantně. Zvednu ruku, abych jí dal najevo, že jsem ten, koho hledá, a ona ze sebe začne soukat cosi, co by možná mohla být francouzština.

Anebo taky svahilština, když už jsme u toho.

„To je v pohodě,“ povím jí. „Umím anglicky. Ty jsi Serena?“

„Přesně tak.“

„Já jsem Jean-Luc.“ Natáhnu se k ní, abych jí potřásl rukou, ale když ji chytne, nakloní se dopředu, začne otáčet hlavu a nabízet mi tvář. Od Američanky to nečekám, a tak nijak nereaguju – stojím bez hnutí a držím ji za ruku, dokud se mi nepodívá zpátky do obličeje a nepustí se mě, jako bychom právě neprožili rozpačitou líbací epizodu bez polibku.

Znaveně se na mě usměje a poděkuje mi, že ji u sebe nechám.

„To je v pohodě,“ prohlásím znova. „Musíš být celkem unavená. Henri říkal, žeš přiletěla nočním letem před celou hodinou.“

„Jo, je to tak. Přímo z New Yorku.“

„Pomůžu ti s kufrem.“ Potom jí rukou naznačím, aby šla nahoru.

„Děkuju.“ Tašku si zavěsí přes rameno a projde kolem mě.

Když je Serena v půlce schodiště, zvedne Thierry hlavu od novin a věnuje mi podezřívavý pohled. Francouzsky mu povím: „To je moje kamarádka z Ameriky.“

Sehnu se, abych zvedl Serenin kufřík, a téměř si vykloubím rameno.

Ta věc musí vážit aspoň dvacet kilo!

Serena sedí v obýváku na chaise longue a hlavu má opřenou dozadu. Cítit se tu jako doma jí rozhodně nedělá žádný problém.

„Vážně doufám, že neobtěžuju,“ řekne mi. Stejně jako většina Američanů, které jsem v Paříži potkal, mluví strašně nahlas, skoro jako by na někoho křičela, akorát že ne křičí. Až se z toho hluku třesou stěny bytu.

„Ne, žádný problém,“ odpovím a odvedu jí kufr do volného pokoje. Když si začnu otírat pot z čela, dávám pozor, abych stál zády k ní. „Spát budeš tady. Nejspíš si budeš chtít po příletu odpočinout, *non?*“

Narovná se jak upír ve starých hollywoodských filmech a shodí nohy ze sofa dolů. „To nemůžu. Mám plán, který musím splnit! A navíc jsem si před odletem zjistila, jaký polštáře jsou na cestování nejlepší, takže jsem se v letadle dokonce i chvíli prospala. A i kdyby ne, stejně bych musela vyrazit, protože už teď jsem ve skluzu. Tolik toho musím vidět! Louvre, Seinu, Eiffelovku. To abych už začala!“

Přemýšlím, jestli se rozhodla bojovat s jet lagem pomocí kávy. Spousty kávy. Aby byla schopná pochodovat po nejproslulejších pařížských památkách – těch, které si potřebuje odškrtnout každý, jako by snad tohle město bylo seznam úkolů.

A vtom mě něco napadne.

Tohle jsou ty zdaleka nejpreplněnější místa v Paříži... a kde líp sehnat lidi, který můžu vyfotit pro svůj projekt?

„No, pokud víš jistě, že nepotřebuješ odpočívat...“ Ohnu se pro foťák na konferenčním stolku, kam ho pokládám od chvíle, co Olivier odjel a nemůže si stěžovat na „binec“. Po-

věším si ho na krk a nechám si ho sklouznout na prsa. „Musím ještě něco dokončit na svém fotografickém projektu.“ *Velmi mírně řečeno!* „Ale nejspíš bych ti mohl udělat kratší prohlídku po městě.“

Serena se přehrabuje v tašce, která jí právě teď leží u nohou. „Jé, to nemusíš. Mám u sebe čtyři mapy, téměř nabitéj mobil a tři průvodce. Budu v pohodě.“

Vážně všechny tyhle věci má. A nezapomene mi je ukázat.

„Podle knížky duši města nikdy nepoznáš,“ povím jí. „Nemůžeš chodit jen po muzeích a turistickéjch památkách. Musíš se projet metrem, projít se ulicema, prohlídnout si architekturu, zaposlouchat se do zvuků města. Musíš ho k sobě nechat promluvit. Teprve potom budeš mít pocit, že jsi tu skutečně byla. Jestli mi to dovolíš, vezmu tě na spoustu skvělejších míst, o kterých autoři týhle knížky nikdy ani neslyšeli. Ukážu ti opravdovou Paříž.“ Možná jsem jí ještě nestačil zachytit na film, ale vím, že tam venku je.

„Jenže já tu nejsem proto, abych zažila ‚opravdovou‘ Paříž,“ odpoví a vezme do ruky jeden ze svých průvodců.

„Asi ti nerozumím.“

Chvilku váhá, ale potom jí zjihnou oči a promluví. „Jde o to, že... Já jsem tu kvůli rodičům. Strávili v Paříži před téměř pětadvaceti lety svoje líbánky. Oba vždycky tvrdili, že to byl ten nejlepší a nejmagičtější výlet, který spolu kdy podnikli. No a máma je poslední dva roky kolem Vánoc a na Novej rok vždycky hrozně smutná, protože tenhle čas jí pokaždý připomíná... kdo už tady není. A já myslela, že když se projdu po městě, uvidím všechno to, co oni, a vyrobím pro mámu album, bude to pro ni upomín-

ka na šťastnější časy. Třeba už potom nebude o svátcích tak smutná...“

Hlas se jí zadrhne a sklopí oči zpátky ke svému průvodci. Prolistuje ho odpředu dozadu a zpátky. Je mi jasné, že si ve skutečnosti vůbec nechte, že se jen snaží něčím se zaměstnat, než tahle chvíle přejde. Vidím, jak bojuje, aby se jí do tváře nepromítly žádné emoce.

A vtom mi najednou ztěžkne foťák na prsou. Vezmu ho do ruky a vyfotím ji.

Celá zamračená po mně okamžitě střelí pohledem. Popravdě si to nejspíš zasloužím – právě jsem ji připravil o opravdu intimní moment. Ta fotka je ale vážně dobrá.

„*Pardon.*“ Sklopím oči k zemi a silou vůle se pokouším zastavit všechnu tu krev, co mi stoupá do tváří. „Studuju fotogchafii. Je to zvyk.“

Jo, snažím se znít o chlup víc francouzsky, abych měl větší šanci, že mi odpustí.

„To je v pohodě,“ odpoví. Už už se jí chystám zeptat, jestli taky studuje – a když, tak co konkrétně –, ale to už z tašky vytahuje malou kabelku přes rameno z umělé kůže a cpe do ní své průvodce, mapy a itinerář. „Měla bych vyrazit. Máš nějaký náhradní klíč, kterej bych si mohla půjčit?“

Že se věci vyvinou takhle, jsem ani v nejmenším nečekal. Ještě před pár minutami jsem se nemohl dočkat, až se téhle Američanky zbavím, a když se teď připravuje k odchodu, nejradši bych se vypravil ven s ní. Dala mi jedinečnou šanci nafotit něco dobrého pro můj projekt – třeba i ironické záběry snobského davu, na nichž záplava lidí zastírá výhled člověka na nejbáječnější město světa.

Popravdě to není vůbec špatný nápad.

„Určitě bys ocenila, kdyby s tebou šel někdo, kdo se tu vyzná, nebo ne? Co kdyby ses třeba ztratila?“

„Umím bravurně zacházet s Google Maps.“ Potom se ale odmlčí, povzdychne si a podívá se na mě. A tentokrát spíš zvědavě než dotčeně nebo ostře. „Ale jestli se na mě chceš na chvíli pověsit, tak určitě můžeš.“

Z nějakého důvodu je mi trochu trapně, když řekne, že se na ni můžu *pověsit*.

„Ale varuju tě,“ pokračuje. „Musím toho strašně moc navštívit a nemám na to moc času, takže se nejspíš budu přesouvat moc rychle, než abys při tom stihnul něco dobrýho nafotit.“

Kde bere tolik energie? Pokrčím rameny a zcela vědomě si dávám pozor, abych je nekrčil moc „francouzsky“.

„Co tam máš jako první?“ zeptám se.

„Louvre,“ odpoví a přejde na druhou stranu místnosti, kde jsem odložil její kufr. Položí ho na zem, otevře ho a vyzdá z něj zářivě oranžové tenisky, které okamžitě změní můj názor na její smysl pro módu. „A musíme vážně vyrazit. Celý to nedorozumění s Larou mě stálo spoustu času.“

Když se přezuje do těch příšerných tenisek, popadne kabelku a prosvítí dveřmi dřív, než se vůbec stihnu rozmyslet, jaké objektivy bych si měl s sebou vzít. Vydá se po schodech dolů a zvuk kroků po chvíli přeruší její hlas. Přísahal bych, že na mě huláká až z haly!

„Tak jdeš nebo jak?“

Je mi jasný, že tahle Američanka v oranžovejch teniskách se zpomalovat rozhodně nechystá. A přestože mi přijde úpl-

něscestný vydat se do světa jen s jediným objektivem – kdo to kdy viděl, pozorovat svět jen jedním párem očí, *mon dieu!* –, vybíhám právě ze dveří za ní a tak nějak zvláště se těším, že dnes uvidím turistickou Paříž.

Tak až takhle moc nechci bejt dneska sám, jo?

Kapitola 3

Serena

10:25 dopoledne

„Hele,“ zavolám na Jean-Luca, zrovna když cestou do Louvru pochoduju přes most zvaný Pont du Carrousel, „proč se vlastně nesejdeme zase až u tebe na koleji?“

Dostat se sem nám nemělo trvat zdaleka takhle dlouho, jenže od chvíle, co jsme na Palais Royal vystoupili z metra, se Jean-Luc courá a ustavičně zdržuje focením všeho, co mu padne do oka. Víím, že musí dokončit ten svůj projekt, ale vzhledem k tomu, že výsledek ani nikdy neuvidím, nemusím být přece u toho, jak zvěčňuje každou pouliční lampu nebo frontu na autobus. Mám celej seznam míst, který musím navštívit! Jsem vděčná, že se mnou vyrazil takhle daleko, ale vážně by bylo pro oba snazší, kdybysme si odteď šel každý po svém. On s tím nápadem ale zřejmě nesouhlasí, protože se mě s drahým, houpajícím se foťákem na krku snaží právě dohnat a mumlá přitom nějakou omluvu. Vzápětí už z mostu vcházíme na Place du Carrousel a míříme k nádvoří.

Ráda bych řekla, že mi Louvre na první pohled vyrazil dech, ale dneska ráno tu toho moc k vidění není – celé

prostranství je zastřené mlhou, která svírá Paříž jak nějaký ohromný pařát. Projdeme nádvořím až k velké skleněné pyramidě uprostřed, kde se Jean-Luc opět nepřekvapivě zastaví a zadívá se na mě s tím svým obvyklým výrazem – rty má semknuté, rysy ve tváři ostré tak, že by jimi mohl někoho pořezat, oči přimhouřené, jako by všechno, co řekne, bylo hluboké a významné. Pomyslím si, že ani s upravenou bradkou a bageťou v ruce by nemohl vypadat víc francouzsky. A vzápětí se zarazím a přemýšlím, jestli je v pořádku, že mě napadají takové stereotypy.

Vsadím se ale, že on o mně dneska v nějakém momentě už taky určitě přemýšlel jako o „typické Američance“.

„Seren...“ Ten jeho přízvuk se zjevně zasekne pokaždé, když narazí na samohlásku v mém jméně. „Musíš zastavit. Hele. Koukej na tu pyramidu.“

Nezastavím a ani se nekouknu. Přeběhnu přes dlážděné nádvoří s jistotou člověka, který tu byl už mnohokrát – nebo si opakovaně pouštěl virtuální videoprohlídky na YouTube. Zařadím se do fronty lidí s předplaceným vstupným, za nějaký německy znějící pár s šálami přes obličej, které je chrání před studeným větrem. Přesně jak můj průvodce předpověděl, takhle krátce před Vánoci tu moc velká fronta není (z druhé strany pyramidy stojí naopak daleko delší řada spontánnějších turistů bez rezervací, kterým já říkám „šílenci“).

„O týchle pyramidě vím všechno,“ povím Jean-Lucovi, když se za mě postaví do fronty. „Navrhnul ji I. M. Pei a dokončili ji v osmdesátém devátém. Je vyrobená z šesti set sedmdesáti tří skleněných tabulek – ne z šesti set šedesáti šesti,